

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
Protokolant:	Sekretarka Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. w Piszcu

sprawy z powództwa T. K., E. R. (1), J. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda T. K. kwotę 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.03.2017 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda E. R. (1) kwotę 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.03.2017 r. do dnia zapłaty.

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda J. P. kwotę 15 000 zł (piętnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.03.2017 r. do dnia zapłaty.

IV. Oddała powództwo J. P. w pozostałej części.

V. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 2 450 złotych tytułem części nieuiszczonych opłat sądowych od pozwu.

VI. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda T. K. kwotę 3 934 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

VII. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda E. R. (1) kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

VIII. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powoda J. P. kwotę 1 808,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

T. K., E. R. (1) i J. P. wytoczyli powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł. o zapłatę na ich rzecz kwot po 20 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną po śmierci siostry z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, iż w dniu 15 sierpnia 2003 roku w miejscowości K. na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą wojewódzką nr (...), kierujący samochodem osobowym marki Ł. (...) o nr rej. (...) L. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności na skrzyżowaniu, nie ustąpił pierwszeństwa doprowadzając do zderzenia z jadącym prawidłowo samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez E. R. (2). W następstwie powyższego śmierć poniosła pasażerka samochodu marki Ł. (...)- E. S.. Wyrokiem z 28 stycznia 2004 roku wydanym w sprawie VIII K 1259/03 Sąd Rejonowy w Toruniu uznał L. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 177 § 2 k.k.

Powodowie wskazali, że w dacie powyższego zdarzenia sprawca szkody objęty był polisą ubezpieczeniową w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pismem z 14 lutego 2017 roku powodowie wezwali ubezpieczyciela do zapłaty na ich rzecz kwot po 40 000 złotych tytułem należnego im zadośćuczynienia. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia i decyzją z 23 marca 2017 roku wypłacił powodom kwoty po 5 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią siostry. Zdaniem powodów wypłacone dotychczas kwoty zadośćuczynienia są znacznie zaniżone i nieadekwatne w stosunku do doznanej przez nich krzywdy.

Powód T. K. podniósł, że bardzo przeżył śmierć siostry, która była dla niego bardzo ważną osobą. Była matką chrzestną jego córki i z tego względu czynnie uczestniczyła w życiu rodzinnym powoda. Pomagała w organizowaniu uroczystości rodzinnych, zawsze służyła dobrą radą i wsparciem. Powód do chwili obecnej nie pogodził się z przedwczesną i nagłą śmiercią siostry. Przez cały czas towarzyszy mu uczucie żalu i tęsknoty, które nie słabną mimo upływu czasu.

Powódka J. P. podniosła, że wspomina zmarłą siostrę jako osobę wyjątkową, z niespotykanym, radosnym podejściem do życia, którym potrafiła zarażać wszystkich wokoło. Nie tylko powódka, ale cała jej rodzina odczuwa brak zmarłej zarówno w życiu codziennym, jak i przy okazji rodzinnych uroczystości.

Powódka E. R. (1) podniosła, że straciła nie tylko starszą siostrę ale i najlepszą przyjaciółkę. Zmarła była powiernikiem wszystkich jej trosk i radości. Nie jest w stanie nikomu innemu tak zaufać. Pozostawała z siostrą w stałym kontakcie telefonicznym, odwiedzały się i czynnie uczestniczyły w swoim życiu. Mogła zawsze liczyć na siostrę.

Mając na względzie ogrom doznanej przez powodów krzywdy, a także kierując się kompensacyjnym charakterem instytucji zadośćuczynienia, zdaniem powodów należne im zadośćuczynienie winno wynosić 25 000 złotych, dlatego, mając na uwadze kwoty dotychczas wypłacone, roszczenia pozwu są zasadne.

Odnośnie daty odsetek powodowie wskazali, że dochodzą odsetek od dnia następnego po dniu wydania przez pozwanego decyzji o przyznaniu na rzecz każdego z powodów zadośćuczynienia w wysokości po 5 000 złotych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w stosunku do każdego z powodów w całości.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że z racji obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu co do zasady był odpowiedzialny za naprawienie szkód powstałych wskutek zgonu E. S.. Przyznał także, że przyznał i wypłacił powodom kwoty po 5 000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Wskazał, że ustalając wysokość należnego powodom zadośćuczynienia uwzględnił sformułowane w orzecznictwie kryteria, takie jak rozmiar doznanej krzywdy, stopień natężenia cierpień psychicznych, ich długotrwałość oraz wiek poszkodowanych.

Pozwany podkreślił, że na etapie sądowym powodowie nie podnieśli żadnych innych nowych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na wysokość przyznanego im zadośćuczynienia. Ograniczyli się do powszechnie powoływanych w tego typu sprawach więzi rodzinnych łączących ich ze zmarłą osobą. Pozwany zwrócił nadto uwagę na to, iż

powodowie są już dorosłymi ludźmi w większości w wieku przedemerytalnym, samodzielnymi, z ukształtowaną psychiką. Posiadają własne rodziny, które stanowią ich centrum życiowe. Zdaniem pozwanego, biorąc pod uwagę przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy, nie sposób uznać, że w stosunku do powodów występują okoliczności, które świadczyłyby o istnieniu jakiejś nad wyraz silnej więzi, silniejszej niż w przypadku normalnych więzi w relacjach siostra – brat/siostra.

Zdaniem pozwanego nie bez wpływu na wysokość przyznanego zadośćuczynienia pozostaje fakt, iż pomimo tego, że poszkodowana zmarła śmiercią tragiczną, co z pewnością stanowiło źródło negatywnych przeżyć, to wina sprawcy wypadku nie miała postaci o rażąco wysokim natężeniu, skoro do wypadku doszło na skutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym a sam kierowca był trzeźwy. Ponadto sprawca wypadku mimo dość dobrych warunków pogodowych, poruszał się jedynie z niewielką prędkością.

Nadto, zdaniem pozwanego, okres przeszło 15 lat, który upłynął od dnia tragicznego zdarzenia, z pewnością przyczynił się do załagodzenia jego skutków, choćby z uwagi na częściowe zatarcie przykrych wspomnień i związanych z tym przeżyć. W dacie śmierci siostry powodowie od dawna żyli osobno, we własnych rodzinach, a ich kontakty były już sporadyczne, ograniczały się głównie do świąt i większych wydarzeń. Na skutek śmierci siostry powodowie nie doznali żadnych negatywnych następstw w zakresie zdrowia psychicznego ani problemów natury psychologicznej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 sierpnia 2003 roku w miejscowości K. na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą wojewódzką nr (...), kierujący samochodem osobowym marki Ł. (...) o nr rej. (...) L. S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności na skrzyżowaniu, nie ustąpił pierwszeństwa doprowadzając do zderzenia z jadącym prawidłowo samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez E. R. (2). W następstwie powyższego śmierć poniosła pasażerka samochodu marki Ł. (...) – E. S..

Wyrokiem z 28 stycznia 2004 roku wydanym w sprawie VIII K 1259/03 Sąd Rejonowy w Toruniu uznał L. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 177 § 2 k.k.

(okoliczności bezsporne)

W dacie powyższego wypadku sprawca L. S. objęty był polisą ubezpieczeniową w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł..

Pismem z 14 lutego 2017 roku T. K., E. R. (1) i J. P. wystąpili do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. z żądaniem przyznania im kwot po 40 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek śmierci siostry.

Decyzją z 23 marca 2017 roku ubezpieczyciel przyznał i wypłacił T. K., E. R. (1) i J. P. kwoty po 5 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

(okoliczności bezsporne)

Zmarła E. S. w dacie wypadku miała 42 lata. Miała własną rodzinę. Mieszkała w B. i tam została pochowana. Była jedną z sześciorga rodzeństwa. Była bardzo zżyta z bratem T. K. i siostrami E. R. (1) oraz J. P.. Doskonale relacje utrzymywały się między nimi również wtedy gdy dorośli i założyli własne rodziny. Wspólnie spędzali święta i uroczystości rodzinne. Zawsze się wspierali, doradzali sobie, pomagali sobie, w tym finansowo. T. K. i E. R. (1) mieszkali wówczas w P., w tym samym budynku mieszkalnym i w tej samej klatce. Widywali się ze zmarłą siostrą bardzo często. Odwiedzali się nawzajem lub wspólnie spotykali się u swoich rodziców, których zmarła odwiedzała prawie codziennie. J. P. mieszkała wówczas w odległości około 250 km. Widywała się ze zmarłą siostrą cztery-pięć razy w roku. Wraz z dziećmi spędzała u siostry urlopy wakacyjne. Siostry często do siebie dzwoniły. Zmarła była matką chrzestną córki T. oraz córki J..

Nagła śmierć ukochanej siostry była dla T. K., E. R. (1) i J. P. przeżyciem bardzo traumatycznym. Nie korzystali z pomocy psychologa ani psychiatry. Przyjmowali leki lub zioła na uspokojenie. E. R. (1) i T. K. na wiele miesięcy zamknęli się w sobie. Ten ostatni wycofał się z życia towarzyskiego i z życia własnej rodziny. Nie chciał z nikim

rozmawiać ani wychodzić na spacer. Z trudem wstawał i chodził do pracy. Nie potrafił cieszyć się z narodzin wnuczki, które miały miejsce miesiąc po wypadku. J. P. w dacie śmierci siostry miała chorego męża, w związku z czym szybko musiała stanąć na nogi, przeżyć żałobę. Bardzo pomogli jej w tym koledzy i koleżanki z pracy.

Mimo upływu lat T. K., E. R. (1) i J. P. wciąż ze wzruszeniem wspominają chwile spędzone wspólnie z siostrą E.. Nie ma dnia, by o niej nie myśleli. Brakuje im jej. Przy każdej możliwej okazji odwiedzają jej grób.

(dowód: zeznania świadków E. W. k. 112v, A. K. k. 112v-113 i P. P. k. 113; zeznania powoda T. K. k. 113v; zeznania powódki E. R. (1) k. 113v-114; zeznania powódki J. P. k. 114)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że powodom, jako najbliższym członkom rodziny zmarłej E. S., nie przysługuje roszczenie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdyż śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed 3 sierpnia 2008 roku, tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731), na mocy której do art. 446 k.c. został wprowadzony § 4.

Cytowana ustawa nowelizująca nie zawiera przepisów intertemporalnych, a zatem – zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 3 k.c. – art. 446 § 4 k.c. nie ma mocy wstecznej i nie znajduje zastosowania do stanów faktycznych zaistniałych przed dniem wejścia w życie cytowanej ustawy.

Nie oznacza to jednak, że w związku z doznaną krzywdą powstałą na skutek zgonu siostry, powodowie nie mogą domagać się skutecznie zadośćuczynienia na podstawie innych przepisów.

Pogląd, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na mocy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu jaki miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego należy uznać za ugruntowany.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 października 2010 roku w sprawie III CZP 76/10 stwierdził, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Również w uzasadnieniu do wyroku z dnia 14 stycznia 2010 roku o sygn. akt IV CSK 307/09 Sąd Najwyższy podniósł, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731) mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Nie ulega wątpliwości, że rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego, obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy, zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Za taką oceną przemawia dodatkowo art. 446 § 4 k.c., który zezwala obecnie na uzyskanie zadośćuczynienia od osoby odpowiedzialnej za śmierć osoby bliskiej bez potrzeby wykazywania jakichkolwiek dodatkowych przesłanek, poza wymienionymi w tym przepisie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania. Natomiast najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art.

24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (wejście w życie art. 446 § 4 k.c.).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego, dlatego też rozważył, czy w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 448 k.c.

Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem. Przesłanką odpowiedzialności art. z 448 k.c. jest także nie tylko bezprawne, ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 roku w sprawie V CKN 1581/00). Zatem podstawą zasądzenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia będzie każde zawinione działanie sprawy, a więc zarówno w wypadku z winy umyślnej, jak i z winy nieumyślnej.

Spełnienie ostatniej z wymienionych przesłanek nie budzi wątpliwości, bowiem przyczyna śmierci zmarłej tragicznie E. S. jest bezsporna.

Nie budzi również wątpliwości Sądu, że w wyniku śmierci siostry doszło do naruszenia dóbr osobistych powodów w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i utrzymania szczególnych więzi rodzinnych (brat-siostra, siostra-siostra), co spowodowało szkodę niemajątkową. Ponad wszelką wątpliwość powodów łączyła ze zmarłą silna i świadoma więź emocjonalna, co jednoznacznie potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie – w szczególności zeznania świadków i zeznania powodów, które Sąd uznał za wiarygodne, albowiem są one spójne, logiczne i rzeczowe.

Tym samym należy uznać, iż zostały spełnione przesłanki z art. 448 k.c.

W literaturze zwraca się uwagę, że na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego.

Bezspornym jest, że śmierć osoby najbliższej powoduje uczucie żalu, smutku i przygnębienia u każdego człowieka i stanowi jedno z najtrudniejszych wydarzeń życiowych. Trudno jest obiektywnie zmierzyć rozmiar cierpienia, na jakie narażony jest człowiek po stracie osoby najbliższej. Z całą pewnością cierpienie jest tym bardziej nasilone, jeżeli śmierć jest niespodziewana i nieuzasadniona, co miało miejsce w niniejszym przypadku.

Na gruncie przedmiotowej sprawy wykazane zostało i nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu, że śmierć ukochanej siostry była powodów przeżyciem niezmiernie traumatycznym. Jednak powódka J. P. z racji ówczesnej sytuacji życiowej zmuszona była i zdołała szybciej przeżyć żalobę i pogodzić się z nową rzeczywistością. Ponadto, z uwagi na fakt, iż powódka J. P. mieszkała w znacznej odległości od zmarłej siostry, przez co widywała się z siostrą tylko kilka razy w roku, w ocenie Sądu przyjąć należy, że więź łącząca ją ze zmarłą siostrą nie była tak intensywna jak więź łącząca ze zmarłą pozostałych powodów T. K. i E. R. (1), co uzasadnia zróżnicowanie kwoty zadośćuczynienia.

Podnieść należy, że zadośćuczynienie określone w art. 448 w zw. z art. 23 i 24 k.c., nie jest rodzajowo odmienne od zadośćuczynienia, o jakim mowa w art. 445 § 1 k.c. czy w art. 446 § 4 k.c. W każdym bowiem wypadku stanowić powinno kompensatę doznanej krzywdy. Możliwe jest zatem odwoływanie się przy określaniu kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia do kryteriów wypracowanych w orzecznictwie odnoszącym się tak do art. 445 k.c., jak i art. 446 § 4 k.c.

Oceniając przesłanki żądania zadośćuczynienia za krzywdę związaną z tragiczną śmiercią osoby bliskiej, kompetencją Sądu pozostaje uznanie, czy osobie, której szkoda została wyrządzona, w kontekście całokształtu okoliczności faktycznych danego przypadku, należy się zadośćuczynienie i w jakiej wysokości. Sąd winien mieć na uwadze

dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (vide wyrok Sądu Najwyższego z 03.06.2011r., III CSK 279/10, Lex nr 898254). Przyznane zadośćuczynienie ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, gdyż utrata osoby bliskiej zawsze wywołuje ból, lecz przedwczesną utratę członka rodziny. Dobrem osobistym, którego naruszenie wymaga rekompensaty jest prawo do życia w rodzinie. Jednocześnie wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Zadośćuczynienie przyznawane z tytułu straty osób najbliższych jest roszczeniem niewymiernym, trudno jest wycenić ból, rozpacz i cierpienie oraz utratę prawa do życia w pełnej rodzinie. Dlatego też wysokość zadośćuczynienia zależy od uznania Sądu, który uwzględni całość okoliczności sprawy.

W ocenie Sądu kwoty po 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda T. K. i powódkę E. R. (1) i kwota 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powódkę J. P. na skutek śmierci siostry, biorąc pod uwagę sumy dotychczas wypłacone powodom przez pozwanego, są odpowiednio, uwzględniają rodzaj i intensywność więzi łączącej powodów z siostrą, rozmiar tragedii, dramatyzm doznań powodów. W ocenie Sądu kwoty te spełniają walor kompensacyjny zadośćuczynienia i jednocześnie nie prowadzą do nieuzasadnionego wzbogacenia powodów.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz:

- powoda T. K. kwotę 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- powódki E. R. (1) kwotę 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- powódki J. P. kwotę 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 marca 2017 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo J. P. w pozostałej części.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwot zasądzonych tytułem zadośćuczynienia, wskazać należy, że roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę jest, podobnie jak większość roszczeń deliktowych, uprawnieniem bezterminowym. Stosuje się więc do niego zasadę z art. 455 k.c., w świetle której świadczenie z tego tytułu powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, przy uwzględnieniu rozwiązań szczególnych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30.05.2014r. w sprawie VI ACa 1455/13, Lex nr 1527296). W tym przypadku jest to regulacja zawarta w przepisie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powodowie wystąpili do pozwanego z wnioskiem o zadośćuczynienie pismem z 14 lutego 2017 roku. Pozwany decyzją z 23 marca 2017 roku przyznał i wypłacił powodom ustalone kwoty tytułem zadośćuczynienia. Zasadnym jest zatem zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od dnia następnego po dniu wydania powyższej decyzji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz art. 98

k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Przy czym Sąd wziął pod uwagę wygranie procesu przez powodów T. K. i E. R. (1) w całości, zaś przez powódkę J. P. w 75 %, a także to, iż powód T. K. zwolniony był od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu ponad kwotę 300 złotych (postanowienie k. 82), zaś powódki były zwolnione z obowiązku ponoszenia kosztów niniejszego postępowania w całości (postanowienie k. 58).